

Marek Bednarek

Rusko, st. st. 22, 35, 49, 50, 51
(Kopalnia), gm. Strzegom, woj.
wałbrzyskie, AZP 82-23/74, 91, 99,
100, 101

Informator Archeologiczny : badania 30, 16

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

pozostałości po osadnictwie z epoki kamienia. Pozyskano ponad 11 000 wyrobów krzemienianych, około 350 fragmentów ceramiki oraz bryłkę nieobrobionego bursztynu. Występujące w nawarstwieniach fragmenty skamieniałości stanowią najprawdopodobniej naturalny składnik osadów – jak do tej pory nie stwierdzono wśród nich okazów modyfikowanych przez człowieka. Materiały krzemienne wystąpiły w obrębie paru skupień. Wśród pozyskanego inwentarza znaczna jest frekwencja rdzeni i ich fragmentów oraz form technicznych: zatępców, odnawiaaków, świeżaków, dwupiętników, przy stosunkowo niewielkiej ilości form narzędziowych, głównie ryłców i drapaczy, a także pojedynczych liściaków. Cechy te wskazują na pracowniany charakter odkrytych materiałów, przy czym obecność charakterystycznych form rdzeni i narzędzi pozwala je ogólnie łączyć z ugrupowaniami liściakowymi z młodszego dryasu i okresu preborealnego.

Badania będą kontynuowane.

Robertowo, st. 17,
gm. Brudzeń Duży, woj. płockie

patrz: wczesne średniowiecze

RUSKO, st. st. 22, 35, 49,
50, 51 (Kopalnia),
gm. Strzegom,
woj. wałbrzyskie,
AZP 82-23/74, 91, 99, 100, 101

- osadnictwo schyłkowopaleolityczne
- osadnictwo neolityczne
- osadnictwo kultury lużyckiej (epoka brązu – wczesna epoka żelaza)
- osadnictwo wczesnośredniowieczne

Ratownicze badania wykopaliskowe stanowisk zagrożonych eksploracją gliny, przeprowadzone przez dr. Marka Bednarka (Katedra Archeologii Uniwersytetu Wrocławskiego). Finansowane przez Zakłady „Jaro” SA w Jarosławie.

SIEDLNICA, st. 17,
gm. Wschowa,
woj. leszczyńskie,
AZP 66-22/47

- obozowisko kultury hamburskiej (paleolit schyłkowy)
- ślady osadnictwa kultury Federmesser, zespoły z tyłczakami lukowymi (paleolit schyłkowy)
- ślady osadnictwa mezolitycznego

Badania wykopaliskowe w dniach od 22 lipca do 24 sierpnia, przeprowadzone przez dr. Jana Burdukiewicza (Katedra Archeologii Uniwersytetu Wrocławskiego) i mgr. Charlesa F. Hermana, przy współudziale prof. P.M. Vermeerscha. Finansowane przez Uniwersytet Wrocławski, Katolicki Uniwersytet Leuven (Belgia) oraz Urząd Wojewódzki w Lesznie. Badaniami objęto krzemienicę hamburską, odkrytą w 1995 r. podczas badań paleoekologicznych w dolnym biegu Kopanicy, położoną w odległości około 30 m od innej krzemienicy hamburskiej, odkrytej na stanowisku Siedlnica 17 w latach 80. Zastosowano teodolit laserowy (tzw. Total Station) do dokładnych pomiarów lokalizacji trójwymiarowej znalezisk oraz szybkich pomiarów hipsometrycznych.

Znalezionych zostało ponad 2800 artefaktów kamiennych, wśród których blisko 8% stanowiły narzędzia retuszowane i funkcjonalne. Dominowały przekluwacze i zinken (blisko 20%). Znaczny udział narzędzi, a wśród nich przekluwaczy i zinkenów, w poważnym stopniu różni to skupienie od pobliskiej Siedlnicy 17a, gdzie narzędzia stanowiły zaledwie 2,6%, przy czym dominowały drapacze (20% narzędzi). Różnice te mogą wskazywać na pewne odmienności funkcjonalne między skupieniami, jeśli założymy, że były one jednoczasowe. Poza bliskością przestrzenną na znaczne podobieństwo między obu zespołami wskazuje rodzaj surowca, a mianowicie użytkowanie prawie wyłącznie narzutowego krzemienia o barwie brunatnej lub czerwonej, co jest bardzo rzadkie na stanowiskach schyłkowopaleolitycznych w dorzeczu Odry. Na jednoczasowość mogą wskazywać również pewne unikatowe cechy stylistyczne, np. sposób wykonania i rozmiary jednozadziorców, form tyłcowych czy drapaczy. W humusie wystąpiły ułamki ceramiki współczesnej, nowożytnej i średniowiecznej oraz pojedyncze łuski krzemienne i fragmenty odlupków, w tym jeden z retuszem powierzchniowym. Można przypuszczać, że część z tych wyrobów została wyciągnięta przez orkę i bioturbacje z głębszych nawarstwień. Część wyrobów krzemianych, w tym odlupek z retuszem powierzchniowym, jest zapewne śladem penetracji stanowiska w okresie neolitu. Siedlnica 17 jest obecnie jednym z najbardziej obiecujących pod względem poznawczym stanowisk schyłkowopaleolitycznych w Europie Środkowej, zawierającym w superpozycji osadnictwo hamburskie z okresu interstadialu Bølling oraz osadnictwo kultury tyłczaków lukowych z interstadialu Allerød.